RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 267.962 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 243.153/VII-42.668

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bobber Loos
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 oktober 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 312.629 van 6 september 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.059 van 21 oktober 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 mei 2026.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 21 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 15 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 15 juni 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 6 september 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten eerste" op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022 en de updates van 17 november 2022 en februari 2023 waarin wordt gewezen op het gebrek aan informatie over de situatie op het terrein bij terugkeer naar Afghanistan en op de onzekerheid over het bestuur van de taliban. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is

om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een "bijzonder hoge bewijslast" rust op de asielinstanties om af te wijken van het advies van de UNHCR aan nationale asielinstanties om geen weigeringsbeslissingen te nemen, vermits de adviezen van de UNHCR "een hogere waarde" hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen rekening gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA, ondanks verzoekers kritiek op die bronnen. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

6. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten tweede" op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, doch dat dit geen vervolging uitmaakt, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige

overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Hij heeft hierbij ook het gebruik van een anonieme bron bekritiseerd. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen fundamenteel voor een juiste beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

7. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker ten derde (in het verzoekschrift nogmaals "ten tweede" genoemd) op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en de aanvullende nota heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen en dat het bestreden arrest het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade, niet effectief onderzoekt en er ook geen voldoende antwoord op biedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het bestreden arrest uitschijnen dat verzoeker enkel een risico omwille van daadwerkelijke verwestering heeft aangevoerd en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Volgens verzoeker worden beide categorieën aldus door elkaar gehaald, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit zogenaamde gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem zouden zien als verrader, ongelovig of verwesterd en dat zo iemand riskeert te

worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging. Verzoeker herhaalt ook zijn kritiek op het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer.

Bij aankomst op de luchthaven zal verzoeker identificeerbaar zijn als een afgewezen asielzoeker uit het Westen en door de taliban aan ondervraging worden onderworpen, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich tijdens zijn verdere reis in Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker noch op de stelling dat de taliban aan controleposten *smartphones* controleren en dat dit aanleiding kan geven tot detentie en foltering, bijvoorbeeld indien westerse contacten of muziek zijn terug te vinden in de toestellen. Verzoeker heeft ook aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en derhalve zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of met een *laissez-passer*, gegeven door de Belgische overheid. Men zal alleszins weten vanwaar verzoeker exact terugkeert. Verzoeker herhaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders zoals degenen die elders werk hebben gezocht, degenen die terugkeren uit islamitische buurlanden of degenen die gedwongen terugkeren uit Europa na er om internationale bescherming te hebben verzocht. Vervolgens herhaalt verzoeker dat niet zozeer de vraag rijst naar daadwerkelijke, maar wel naar gepercipieerde verwestering. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf is dan niet de relevante maatstaf en vormt geen effectief antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd, met name dat het loutere verblijf in Europa als asielzoeker, nadat de taliban de controle hadden verworven over Afghanistan, door de taliban wordt gepercipieerd als het overschrijden van morele en sociale grenzen. Het bestreden arrest stelt dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij zou worden vervolgd. Nochtans heeft verzoeker veel objectieve landeninformatie

aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoon door de taliban zouden worden gepercipieerd als politiek-religieus verraad en dat er een risico op door artikel 3 EVRM verboden handelingen zou rijzen doordat hij als afgewezen en terugkerende asielzoeker langs de luchthaven en verschillende *checkpoints* zou moeten passeren, wat hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen. In die zin heeft verzoeker zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), en c), van de vreemdelingenwet. Door hierop niet in te gaan, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen daadwerkelijk antwoord op de grieven van verzoeker. Het risico moet ook correct gekwalificeerd worden. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. Het gaat niet om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals in het bestreden arrest wordt gesteld. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en heeft niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa heeft verbleven, er bescherming tegen de taliban heeft aangevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoekers vrees verkeerd voor en antwoordt er niet effectief op. Verzoeker ziet niet in hoe hij aan controleposten en negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De motivering in het bestreden arrest bereikt niet de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht. Verzoeker benadrukt nogmaals dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op het betoog dat verzoeker geen Afghaans paspoort heeft, dat er geen functionerende Afghaanse ambassade in Brussel is en dat hij verschillende controleposten van de taliban zal moeten passeren.

Bij elk verzoek om internationale bescherming moet het risico op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling worden onderzocht in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het onderscheid moet worden gemaakt tussen wie "gewoon" terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Vermits het om een duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep gaat, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen. Hetgeen verzoeker heeft laten gelden in geval van een terugkeer naar Afghanistan, behoort tot de kern van de internationale bescherming en moet dan ook worden onderzocht in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker acht artikel 3 EVRM *iuncto* artikel 13 EVRM geschonden doordat het bestreden arrest geen effectief antwoord biedt op de ingeroepen vrees in geval van terugkeer uit het Westen.

8. In het tweede middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij licht toe dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verwezen naar het arrest *Sufi en Elmi*. Volgens het bestreden arrest kan een precaire socio-economische situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling echter slechts aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien sprake is van opzettelijk gedrag van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

Beoordeling

Algemeen

9. De artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 worden in ogenschouw genomen zoals ze golden ten tijde van het bestreden arrest.

10. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

11. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 en de updates daarvan in november 2022 en februari 2023 (eerste punt van het eerste middelonderdeel).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 4.3. van het bestreden arrest:

> "De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.
> Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie.
> Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan haar standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken.

Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.
In zoverre verzoeker argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de *Guidance note* van februari 2022, dan aan de richtlijnen van de EUAA, *in casu* de *Country guidance* van april 2022, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: 'Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.'
Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld."

Vervolgens maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van "de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier" een analyse van de algemene situatie in Afghanistan, meer bepaald wat het rechtskader en de handhaving van de sociale normen door de taliban betreft. Hierbij geeft hij telkens de concrete landeninformatie aan waarop hij zich steunt en hij leidt "[u]it de objectieve landeninformatie" af dat "heden niet […] in het algemeen kan worden gesteld dat door elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, dat twee risicoprofielen kunnen worden aangeduid doch dat "[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, […] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort". Na de door verzoeker aangehaalde elementen betreffende

zijn verblijf in Europa te hebben onderzocht, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aantoont. Met verwijzing naar "het geheel van de beschikbare landeninformatie" en "de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie" oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens dat verzoeker geen zwaarwegende gronden aantoont om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

In deze analyse stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals:

> "Er kan herhaald worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet, zoals reeds hierboven werd aangehaald, echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.
> De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.
> De Raad oordeelt aldus, zoals reeds gesteld, dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken."

Tot slot overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 7.1 van het bestreden arrest:

> "Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn onder verwijzing naar een kritische analyse door Nansen, wijst de Raad erop dat in bovenstaande analyse werd rekening gehouden met de beperkingen waarmee bronnen geconfronteerd worden bij het verzamelen van informatie en de onder-rapportering die er het gevolg van

kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van NGO's, VN organisaties en EU instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld, dat rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen voldoende betrouwbaar en objectief is. De bovenstaande analyse door de Raad is gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse beschikbare bronnen.
Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van de voormelde bepalingen en de door hem geciteerde rechtspraak.
Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen."

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een "bijzonder hoge bewijslast" zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker voorhoudt.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat niet op inhoudelijke wijze rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA noch met de UNHCR *Guidance Note* en de updates ervan, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich voor zijn beoordeling steunt op de "objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld", dus ook op de landeninformatie die door verzoeker werd aangereikt. Bovendien blijkt uit de "*Country guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022*" dat daarin met de inhoud van de UNHCR "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022*" rekening werd gehouden door de EUAA. De *Country guidance* van januari 2023, die een update van de versie van april 2022 betreft, bevestigt de "*valuable input*" van de UNHCR. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de UNHCR *Guidance Note*, mist feitelijke grondslag.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

12. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek betreffende de relevantie en de volledigheid van de in aanmerking genomen informatie, hetgeen hij op verschillende elementen betrekt (tweede punt van het eerste middelonderdeel).

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen zijn kritiek op het bronnengebruik door de verwerende partij. Er dient dan ook opnieuw te worden gewezen op het devolutief karakter van het te dezen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep, waardoor deze laatste niet ieder argument moet beantwoorden over de landeninformatie waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe, eigen beoordeling in feite en in rechte maakt. Dat de bewijswaarde van de landeninformatie soeverein wordt beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter, geldt ook voor

een “anonieme bron”. Verzoeker wijst geen bepaling aan die het gebruik van dergelijke bron verbiedt. In dit verband blijkt overigens dat het niet gaat om een bron van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf, maar een bron die in aanmerking wordt genomen en dus ook is aanvaard in een rapport van het EUAA. Door zich, steunend op de door de beide partijen aangebrachte landeninformatie, een oordeel te vormen over het voor hem gevoerde geschil, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat hij over voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikt om zich over het geschil te kunnen uitspreken.

Anders dan verzoeker voorhoudt, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk op informatie over de toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Dit blijkt uit de verwijzing in het bestreden arrest naar bronnen van na de machtsovername en uit de herhaaldelijke vermelding van “de machtsovername door de taliban”, evenals uit concrete overwegingen, zoals de vaststellingen dat de taliban de grondwet hebben opgeschort en een herziening van de bestaande Afghaanse wetten hebben aangekondigd, dat de taliban aanwezig zijn op sociale netwerken en controleposten hebben opgesteld en dat verzoeker niet aantoont zodanig verwesterd te zijn of als dusdanig te worden beschouwd dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Eveneens anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest wel degelijk het verschil gemaakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders naar Afghanistan, waaronder degenen die gevlucht waren naar Europa en wier verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”, doch vormen “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd” een risicocategorie, “waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen”, met dien verstande dat “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd

zijn of een verwestering worden toegedicht". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat een individuele beoordeling zich opdringt, doch hij is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt "dat hij als besmet met de westerse waarden wordt beschouwd door zijn omgeving in zijn regio van herkomst" noch "dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden." De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ook van oordeel dat verzoeker "[d]oor louter te verwijzen naar zijn verblijf in België […] geenszins concreet aannemelijk [maakt] dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd".

Nu uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging onderzoekt in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie (en verzoekers concrete omstandigheden) betreffende Afghanen die terugkeren uit Europa na hun land ontvlucht te zijn, mist verzoekers kritiek ook in die mate feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 11 *supra*.

13. Voor zover verzoeker in een derde (genoemd "tweede") punt van het eerste middelonderdeel opnieuw aanvoert dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende groepen terugkeerders, wordt verwezen naar punt 12 *supra*.

Dit geldt eveneens voor de kritiek tegen het gebruik van een "anonieme bron".

14. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Uit het voorgaande (punt 12 *supra*) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Voor zover verzoeker benadrukt dat het gaat om gepercipieerd politiek-religieus verraad, en dat rekening moet worden gehouden met onbewuste gedragingen, volstaat het om vast te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarop heeft geantwoord door aan te geven dat "verzoeker niet aannemelijk [maakt] dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen", dat verzoeker evenmin "enig concreet element aan[brengt] waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen". Het besluit is dat, "[g]elet op zijn individuele omstandigheden […] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat [verzoeker] dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

15. Volgens verzoeker volstaat de motivering van het bestreden arrest niet wat het gevaar betreft bij de *checkpoints* die hij in geval van terugkeer zal moeten passeren en wat het gegeven betreft dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die eerst op concreet onderbouwde wijze vaststelt dat verzoeker geen daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering ingevolge zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt en dat verzoeker geen specifiek profiel heeft, overweegt nader over het passeren van controleposten en het niet bezitten van Afghaanse reisdocumenten:

“Het verdere betoog in zijn verzoekschrift dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood.

Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, dient opgemerkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden en zijn ze vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA ‘*Key socio economic indicators in Afghanistan*’, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA ‘*Afghanistan targeting of individuals*’, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij over een dermate specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij op zijn gsm of sociale media specifieke content heeft waardoor hij met de taliban problemen zou kunnen hebben, indien hij gecontroleerd wordt bij een controlepost. Voorts blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familiaal netwerk dat in Afghanistan is gebleven. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker maakt geen gewag van geloofwaardige problemen die hij zou gehad hebben met zijn familie of lokale gemeenschap en brengt geen concrete elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten of gestigmatiseerd.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene

informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd.
Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.
In de mate dat verzoeker nog verwijst naar het leven onder talibanbewind, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat.
Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft hij hiertoe in gebreke. De verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ niet zal kunnen spelen en zich niet zal kunnen aanpassen aan de huidige regels van de taliban en lokale gebruiken.
Dat verzoeker afkomstig is uit een plattelandsgebied, met het district […] in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP, en het Salafistische gedachtengoed, traditioneel meer aanwezig is in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan.
Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban,

> laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.
> Evenmin brengt de verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.
> […]
> Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering."

Dit vormt een antwoord op verzoekers betoog dat hij aan de controleposten zal worden beschouwd als een terugkeerder uit het Westen en om die reden een risico zal lopen op ondervraging en mishandeling en dat hij extra in de kijker zal lopen omdat hij terugkeert uit het Westen en geen Afghaans paspoort heeft. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aanvaardt dat een terugkeerder omwille van een afgewezen verzoek om internationale bescherming onder de interesse van de taliban zou komen of een risico zou lopen, doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling. Er blijkt in dit verband dan ook geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verzoeker hekelt in het bijzonder de beoordeling in het bestreden arrest betreffende zijn argumentatie over het niet beschikken over een Afghaans reisdocument en over het moeten reizen met een document uit de Europese Unie. Zoals uit het citaat hierboven blijkt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter dat terugkeer uit het Westen voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel in de regel niet problematisch is en dat de *checkpoints* vooral zijn opgericht om te speuren naar personen met een specifiek profiel waarbij de focus ligt op tegenstanders van de taliban of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger of de politie, doch dat verzoeker geen specifiek profiel aantoont waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij die controleposten. Daaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het

concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat. Bijgevolg kan de overweging als zou het moeten reizen zonder Afghaans paspoort niet dienstig zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

In de mate dat verzoeker het inhoudelijk niet eens is met de beoordeling in het bestreden arrest van de risico's aan de controleposten en doordat verzoeker geen Afghaanse documenten bezit, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

16. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit expliciet na een omstandige analyse van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker dat hij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet *in concreto* heeft aangetoond. Hierbij wordt, zoals reeds aangegeven, geoordeeld dat verzoeker noch een daadwerkelijke noch een gepercipieerde verwestering aannemelijk maakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich niet tot de vaststelling dat de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest geen verwijderingsmaatregel betreffen, zoals blijkt uit punt 15 *supra*. De door verzoeker aangevoerde elementen worden uitdrukkelijk onderzocht in het licht van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

17. Waar verzoeker aanvoert dat het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet is onderzocht, gaat hij voorbij aan de omstandige beoordeling dienaangaande in punt 7.2 van het bestreden arrest. Ook deze kritiek mist feitelijke grondslag.

Tweede middelonderdeel

18. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

19. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 9.3 van het bestreden arrest eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, "tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor." Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan "na lezing van alle objectieve landinformatie in het rechtsplegingsdossier […] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat "[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie […] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn" en dat "[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan […] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren". Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor".

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand "overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor", blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling "laat staan […] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor", doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Conclusie

20. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**